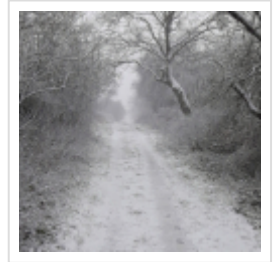

Hledání cest

Sledoval jsem na obrazovce svého počítače zajímavé video. Obyčejná myš a složité bludiště. Malý hlodavec pobíhal z místa na místo, narážel na konce slepých uliček svého bludiště a hledal cestu ven. Z mého pohledu nic složitého, ovšem pro myš v akci to tak snadné nebylo. Zkoušela nové a nové kombinace své cesty k cíli. Z mého nadhledu však jen zmateně pobíhala sem a tam, stále dokola. Přitom to bylo tak snadné, stačilo se jen vydat jinou cestou.

Možná nějak podobně vypadá cesta člověka či celého společenství církve k cíli z pohledu našeho Stvořitele. Místo nějakého smysluplného postupu pobíháme zmateně z místa na místo, někdy přidáme i nový prvek, třeba putování v kruhu, po vzoru Haškova Švejka, který s nadšením vyrazil na cestu z Putimi do Putimi.

Už celá desetiletí putujeme do Nové země, a ne a ne se odlepit od země všednodennosti, únavy a nakonec i duchovního vyhoření. Samozřejmě máme některé úžasné programy, které nás dokážou na chvíli probrat z letargie, ale většinou je jejich účinek docela dočasný. Jsme unaveni. Není divu, že část společenství církve čelí duchovní únavě duchovním odpočinkem. Stačí nahradit vyčerpávající úsilí o vlastní autentický duchovní život stejně vyčerpávajícím životem vezdejší, plným práce, starostí a zábavy. Druhý segment církve zvolil jinou taktiku, která čerpá spíše z oblasti sportu – čím více aktivity, tím lépe. Více duchovních aktivit, více duchovního čtení a videí, více duchovního cvičení a tréninku v duchovně při posilování dobrými skutky a svatou válkou s kýmkoliv, kdo vybočuje z mých představ. Zvláštní je, že i tady přichází časem únava. No a nesmíme zapomenout ani na zlatý střed církevního pelotonu, kde najdeme umění spojit nespojitelné – zajímavou mutaci křesťanského života – přepínání módu náboženského a toho obyčejného. Mnozí pak ztrácejí ponětčí o cíli a smyslu této duchovní cesty. Překvapují nás různé problémy našich rodin, dětí, sborových společenství i našich přátel ve sborech. Někdy postupně ztrácíme i to poslední, nejdůležitější – víru v Hospodina všemohoucího. Ježíš Kristus si jednou povzdechl, zda najde při svém druhém příchodu ještě víru na této Zemi.

Asi se musíme smířit s tím, že naše reálná situace není zas tak vzdálená od problémů malého hlodavce v bludišti. Každý z nás, a celek církve nevyjímaje, musíme najít tu svou cestu k cíli, který každému z nás, a tedy i církvi, Hospodin určil. Tím největším problémem není naše zmatené pobíhání ani totální neschopnost orientovat se v čase a v důležitých věcech našich životů.

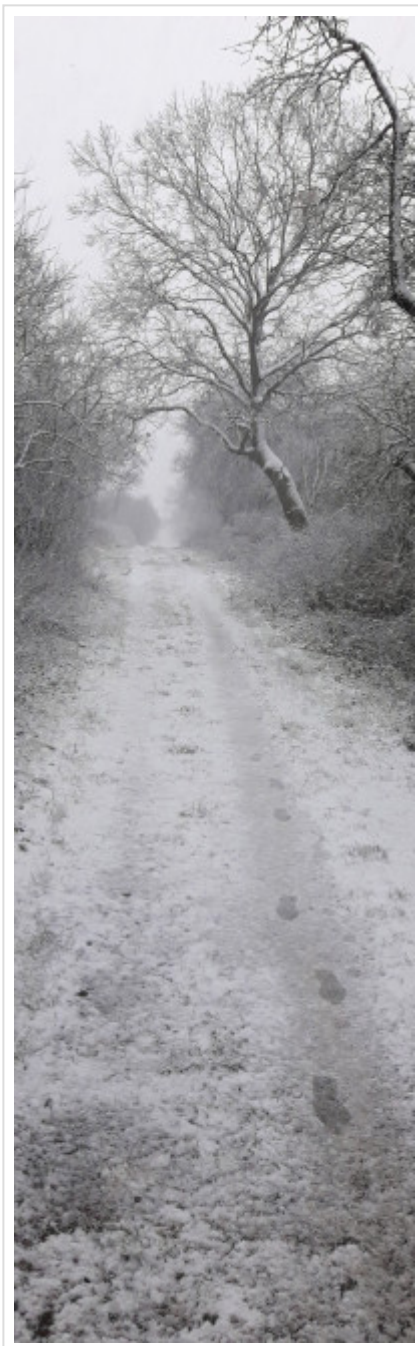
Skutečným problémem je naše osobní a často nezdolné přesvědčení, že chyba není ve mně samotném, ale vždy v tom druhém. Domníváme se, že problém je v našich bližních, v partnerech, v našich dětech nebo rodičích, dobrým cílem kritiky je i naše vlastní církve, ale nebojíme se ani kritiky čehokoliv a kohokoliv kolem. V tomto „duchovním“ zanícení se většinou zaradujeme, že jsme našli zdroj našich problémů a že řešení tedy bude snadné. Vyměním děti, rodiče, manželku, církve, a bude-li třeba i celý svět... A konečně bude klid, protože tu zůstanu já – pan dokonalý.

Žádný zázračný prostředek na skutečné životní problémy naše i církve samé neexistuje, jen poctivé a často velmi vyčerpávající hledání cesty k Bohu. Toto hledání je vlastně bojem o život. V tomto boji se dá nejen vyhrát, ale existuje i zcela reálné riziko prohry.

Koncepce velkého příběhu Bible není zas tak nečitelná a složitá, abychom nenašli pár dobrých ukazatelů cesty. Sám Hospodin velmi zajímavým způsobem deklaruje základní principy, jak to na našem světě všechno funguje. V Bibli máme k dispozici geniální soubor informací, který žel často používáme k různým „cirkusovým“ výstupům, abychom se předvedli, jak jsme dobří, Písma znali a duchovně na výši. Škoda, že často nechceme rozumět tomu, co nám Hospodin potřebuje a chce aktuálně sdělit.

Pravděpodobně jedinou cestou je začít od mého malého, ale většinou trochu přerostlého JÁ a drobné inventury mé reality. Počátek a konec mého problému lze najít poměrně lehce, je totiž vždy ve mně samotném. Ježíš to mnohokrát a různými způsoby popsal tak, že i když já patřím myšlením k těm pomalejším, nemám problém odhalit neuvěřitelné odhalení o sobě samém. To já jsem problém tohoto světa.

Je to ta nejkonspirativnější teorie ze všech možných – můj problém je ve mně samém. Pokud bych to opravdu myslel vážně, pak by si tam nahoře na nebesích oddechli, protože bych měl napůl vyhráno. Jenže naše pokání je často jen duchovní make-up, abychom se více zalíbili svému okolí. Sám Hospodin tuto moji snahu komentuje poněkud zvláště. Říká, že mu je z mého přetvařování dost na zvracení. Docela silné slovo od Hospodina, nemyslíte?

Pokud by chtěla církev udělat nějaké trvalejší změny k lepšímu, pak se musím já, jako její člen – jedna malá, bezvýznamná část celku – rozhodnout, že bych si také já přál změnu k lepšímu.

V celé historii Hospodinovy církve je celkem zřejmé, že pokud se něco měnilo k lepšímu, pak to byla Hospodinova práce s jednotlivci, která se potom promítla do života celé pospolitosti. Naslouchání Hospodinovým slovům a jeho vedení se celkem rychle promítlo do obyčejného života lidí, do jejich životního, a tedy i duchovního nasměrování. A naopak, jakmile získala Boží lidská rodina dojem, že své vlastní vedení dobře zvládá i bez Boha, nastal vždy velký problém.

Jednou našel Bůh smutného Elijáše, jak naříká nad zoufalým stavem své současné církve. Tento vzácný muž došel k zásadnímu prozření – ze všech dobrých a zbožných lidí jsem zůstal už jen já sám. Kolik dnešních Elijášů má pocit, že v celé zbloudilé pospolitosti už zůstalo jen jejich jasné světlo. Ovšem Hospodin tento názor nesdílel a ubezpečil Elijáše, že On – Bůh – má takových jako Elijáš ještě tisíce. Stejně tak i v dnešní době má Bůh na světě dostatek zbožných a hluboce věřících lidí, má také mnoho lidí, kteří poctivě hledají cestu ke Kristu. Je mnoho mladých lidí, kteří dělají spoustu dobré práce. Ve sborech církve najdete obětavé lidi ze střední generace a velmi mnoho lidí zkušených věkem, kteří to zdaleka ještě nevzdali a modlí se nejen za sebe.

Před námi je tedy další nelehká cesta. Najdeme-li dostatek odvahy ke změnám v našich osobních životech, můžeme s bázni a třesením uvažovat i o tom, jak nastavit co nejlépe věci v církvi, aby mohl celý systém dobře fungovat i v podmínkách dalších let, které se opravdu „trochu“ liší od let minulých.

Řešením asi nebude žádná ohromující a geniální revoluce, ale poctivé hledání cesty, jak co nejlépe aplikovat Hospodinovy rady v současném světě.

A k tomu nám všem dopomáhej Bůh.

Marek Škrla, hospodář Česko-Slovenské unie